

III.

Хора милостъ вечъ не даватъ,
Че се не боятъ огъ грѣхъ,
Иль че се и тѣ лишаватъ
И сж въ нужда, като тѣхъ.
А пъкъ зимата е тежка
За неволята човѣшка,
Деца будни или въ сънъ
Викатъ: „Мамо! хлѣбъ! огънь!“

Нѣма помощъ, ни надежда,
Плаче майчино сърдце,
И горчиво тя поглежда
Какъ простиратъ ѝ рѣце!

Майка! Една е тя! Като квачка надъ своитѣ пилци,
трепери день и нощъ надъ милитѣ си рожби: да сж добре,
да сж облѣчени, да сж нахранени. А кога нѣма клета —
клетница, съ що да ги нахрани, съ що да ги облѣче, съ
що да ги стопли, кърши рѣце, скубе коси, плаче и кжса
отмалѣлото си сърдце, като нарежда :

— Тежъкъ грѣхъ ли съмъ поела,
Майка ли ме е проклѣла,
Та ми, Боже, Ти прати
Тия мжки, теготи?!

— Мжжъ ми Петъръ ме забрави,
Не се чува по свѣгътъ,
Съ тия деца ме остави
На рѣце ми да измратъ!
Що да чина, що да сторя?
Съ какво да ги приговоря?
Какъ да ги нахраня азъ,
Да ги стопля въ тоя мразъ?

— Охъ, да прося съ блага вѣра
Милостъ въ людскитѣ сърдца,
Може би азъ да намѣра
Хлѣбъ за моитѣ деца.
Може йоще да сж живи
Хора харни, милостиви:
Безъ тѣхъ Господъ грѣшни насъ
Не би държалъ ниго часъ!

Става клета сиротица,
Предъ икона постоя.
„Трайге, милички дечица!“